N:r 17. Årg. 21. 1 SEPT. 1916. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳 耶和華以拯

Kina-Missionstidningen

Sinims Land

Utgifvare	Redigeras af	Expedition:	Telegramadress:	Telefon:
Kom. för Sv. Missionen i Kina.	ERIK FOLKE och EMMA BESKOW.	*Drottninggatan 55.*	»*Sinim*», *Stockholm.*	Riks. 44 59. Allm. 224 73.

Innehåll: Vår store Öfverstepräst. — När staden blef intagen. — En sabbatsresa i Kina. — Under hans vingar skall du finna tillflykt. — Brefafdelningen. — En månads arbete bland kvinnor i Tungchowfu. — Hemkommen missionär. — Missionärsafskiljning. — Familjenotis. — Hemkalladt ombud. — Unga Kristi bekännare. — Hans ögonsten. — Meddelande. — Rättelser.

Vår store Öfverstepräst.*

Vi hafva en stor Öfverstepräst.
Ebr. 4: 14.

I sanning en liten men dock oändligt stor text. Med ledning af densamma vilja vi nu med våra tankar något stanna inför vår store Öfverstepräst.

Han är *stor*, står det i Ebr. 4: 14, därför att han har *genomfarit himlarna.* Han har icke blott farit från himmelen ned till jorden och från jorden upp till himmelen, utan han har genomkorsat himlarna. Han vet, hur där ser ut. Han är hemma där och vet, hvilka rum han där skall bereda åt dig och mig, om vi i tron hålla ut hos honom.

Det står vidare, att han är stor, därför att han har *medlidande* (v. 15). För att belysa hvad som menas med medlidande, vill jag taga ett par exempel ur lifvet. Om en kvinna i min hemtrakt, mor till sju barn, fick jag höra, att hon helt plötsligt hade dött. Jag gick så snart jag kunde för att besöka mannen och fadern. Han var obeskrifligt tröstlös. Jag suckade till Gud om hjälp att på något sätt kunna visa honom medlidande. Det enda, jag kunde göra, var att sätta mig bredvid honom på soffan, där han i sin förtviflan satt och vaggade af och an, hålla hans hand fast i min, varmt trycka den och säga: "Sitt stilla, käre vän!" Jag tänker det låg något litet af medlidande i detta. Men tänk, hvad det skall vara att hafva en Öfverstepräst så stor i medlidande, att han kan både sätta sig in i vår nöd och *hjälpa* oss!

Ännu en liten tilldragelse, som timade för några dagar sedan. Jag fick veta, att en tjuguårig flicka, som hade varit troende alltifrån barndomen, låg och kämpade sin sista kamp. Jag gick till hennes hem. Kampen var mycket svår. Hjärtat slog våldsamt. Hvad skulle jag säga henna själf till tröst? Hur skulle jag kunna visa hennes mor medlidande, och hur skulle jag kunna visa medlidande med hennes far, som orolig gick af och an i rummet? Jag kunde ingenting annat göra än sätta mig bredvid sängen och gråta som ett barn. Jag tror det låg någon liten hugsvalelse i detta.

Men tänk att hafva en Öfverstepräst, som icke endast kan *känna* med oss utan äfven *hjälpa* oss i nöden!

Jag tror emellertid, att vår text vill visa oss att Herren Jesus Kristus har medlidande icke blott med våra *sorger* utan äfven med våra *svagheter.*

Hafva *vi* några svagheter? Känner du till svaghet i bönen, svaghet i tron, svaghet i arbetet? Vet du, hvad det är att vara svag i bekännelsen af Jesu Kristi namn? Vet du, hvad det är att vara svag, när det gäller kärleksgärningar mot nästan? Ja, det vet du. För min del tror jag, att alla våra gärningar lida af svaghet, att ingenting af hvad vi göra är fullkomligt. Svaghet vidlåder äfven vår *missionsgärning*, det bästa vi göra. Men vi hafva en Öfverstepräst, som på sin panna bär en gyllne plåt med

* Anteekningar från ett föredrag af herr *Johannes Hedengren* i Hagabergs kapell Kristi Himmelsfärdsdag.

inskrift "Helig Herranom": Han tager bort ur våra handlingar det syndbesmittade, det oduglig a, lämnar kvar det som kan användas och helgar det.

Och har vår store Öfverstepräst medlidande med *våra* svagheter, skulle *vi* då icke hafva medlidande med *andras!* Hvilken hugsvalelse är det ej att träffa någon, som har medlidande med ens svagheter! Det är mycket lättare att predika för en predikant, som af Gud blifvit mycket använd, än för en, som icke varit till så stor välsignelse. Den senare har nämligen större fordringar än den förre. Ingen har i visst afseende mindre fordringar på oss än Herren Jesus Kristus själf. Ja, han är stor, därför att han har medlidande med våra svagheter.

Han är vidare stor, därför att han har varit *frestad i allt* likasom vi, ehuru utan synd (Ebr. 4: 15). Om jag kunde gå omkring här med andliga röntgenstrålar och se efter, hvilka frestelser som hafva genomkorsat edra hjärtan dessa sista 24 timmar, tror jag, det skulle blifva en tafla, för hvilken många skulle bäfva. Jag för min del ville icke få mitt hjärta fotograferadt på det sättet. Men jag tänker vi alla önska hafva våra hjärtan så belysta af Guds goda, heliga Ande, att det som håller på att blifva för oss en frestelse, kan bli borttaget ur våra hjärtan. — Vill du försöka att just nu tänka efter, hvilken som är *din* svåraste frestelse? Få vi riktigt syn på, hvad som för oss är en frestelse, då är det godt att höra talas om den store Öfversteprästen, som har blifvit frestad i allt likasom vi. Du och jag hafva icke gått igenom våra frestelser utan synd. Vi hafva många gånger fallit i synd. Men hur saligt då att få stå under en sådan Öfverstepräst's välsignande händer! Måste vi icke tacka Gud, att vi hafva en Öfverstepräst, som varit frestad af våra frestelser, men stått dem emot och gått dem igenom utan synd? Skulle han icke förstå oss, när vi komma till honom och säga: "Jesus Kristus, du ser, hur mitt hjärta just nu är frestadt till synd. Herre, hjälp mig!" Jag tror knappt vi kunna finna någon mänsklig vän med ett sådant hjärta för oss, att vi skulle våga lägga fram alla våra fel inför honom. Men hur godt att hafva en barmhärtig Öfverstepräst, inför hvilken vi kunna framlägga allt, en som verkligen förstår oss!

Nu står det vidare, att denne vår Öfverstepräst är stor, därför att han kan *fullkomligt frälsa* alla dem, som genom honom komma till Gud (Ebr. 7: 25). Vi hafva nog alla ibland fyllts af bäfvan och undrat: "Skall jag verkligen nå målet och blifva frälst? Och om jag blir frälst, skall det då blifva såsom genom eld?" Nu hafva vi en Öfverstepräst, som är stor, därför att han kan *fullkomligt* frälsa som genom honom kommer till Gud. komligt frälst, det är icke blott att frälst utan att fortfarande frälsas, alltm ande, själ och kropp, till dess vi en gå Gud på Sion utan fläck och utan skryn

Men vår Öfverstepräst är stor ick för, att han, som det vidare heter, "*all att bedja för oss*". Jag har haft en Hans böner kände jag hela min ungdo jag var borta från Gud, och jag kän Det är mycket godt att hafva en bedja en bedjande mor. Somliga äro så lyc hafva både mor och far i lifvet, som niskors böner blifva dock förr eller senar genom döden. Men här står det, a Öfverstepräst *lefver alltid för att be* Han är stor, därför att han har ett prästadöme.

Jag skulle vilja fråga eder, vänn alltid? Det förefaller mig, som skedd högtidliga tillfällen som detta en mönst inför Gud för att af honom mönstras. hur vi sköta vår missionsgärning. Och h vi alltid till korta. Vi hafva "för kor vårt bönetempel (se rektor Rinmans för nr). Vi bedja med för liten innerlighe då att veta, att vi hafva en Öfverstepräs lefver för att bedja för oss!

Jag har stundom för mig själf f frågan: Huru stor är vår store Öfverst står i Ebr. 7: 26, att han är "högre ä Vi veta, att när astronomerna skola alltet, använda de icke våra små meter solafstånd. Och när vi skola mäta präst's storhet, kunna vi icke mäta hon liga mått. Ebreerbrefvets författare visar att taga till ett mått, så lydande: "Hä melen." Om Mose kunna vi icke säga högre än himmelen, och om Paulus icke om vi tänka på en Luther, en Hudson hvem som helst, som vi sätta mycket vi icke säga om dem, att de äro högre Det finns blott *en*, om hvilken det k han är högre än himmelen, och det Öfverstepräst Jesus Kristus. Jag tän Helige Ande har icke funnit något bä mäta honom med, som kan göra störr oss, än detta: "Högre än himmelen."

Men vår Öfverstepräst är stor äfv han har intagit en sådan plats, som ha — på högra sidan af Majestätets tron

(Ebr. 8: 1). Midt för tronen i himmelen står Lammet, det sargade, blödande, genomstungna Lammet. På tronen har han sin äreplats. Ingen har den äreplatsen mer än vår store Öfverstepräst.

I Ebr. 8: 6 säges det äfven, att denne vår Öfverstepäst har ett prästadöme, som är bättre än det gamla aronitiska, och att han är medlare för ett bättre förbund. Det står äfven, att detta förbund har bättre löften. Det var ett storartadt förbund, Gud ingick med Israels folk, men det är ett större förbund, han har ingått genom Jesus Kristus med alla dem som kommit till tro på honom. Åt alla, som ingått i Jesusförbundet, gifver Herren dessa löften: "Jag skall gifva mina lagar i deras sinne och skrifva dem i deras hjärtan, och jag skall vara deras Gud, och de skola vara mitt folk. Och de skola icke lära den ene medborgaren den andre och den ene brodern den andre: Känn Herren; ty de skola alla känna mig från den minste ibland dem till den störste" (Ebr. 8: 10, 11). Det må vara en liten, ringa lem eller en stor och framstående — om den ene som den andre gäller den sanningen: "De skola känna mig." De troendes kunskap må vara liten eller stor, det är dock ett gemensamt drag för dem, att de verkligen *känna* Jesus och hafva hans lagar och bud skrifna i sina hjärtan.

I det gamla förbundet hette det: "*Du skall*, du skall. Annars skall du döden dö." I det nya förbundet åter hafva vi en Öfverstepräst, som bringar försoning för våra synder. "*Jag skall*", säger Herren, "vara *blidkad* öfver deras orättfärdigheter" (Ebr. 8: 12). Tänk ett sådant förbund!

Är du en som lider af din orättfärdighet och sanningsenligt framlägger din synd inför Herren, bekännande allt, då får du det svaret från din Gud: "*Synderna förlåtas dig. Din synd och din orättfärdighet skall jag icke mer komma ihåg.*"

När staden blef intagen.

Af *Dagny Bergling.*

Sedan den 4 maj, då röfvarna först besköto Hoyang och ej lyckades komma in, har stor försiktighet rådt. Soldater ha kommit, och hvarje afton ringdes det för att bland stadens folk sammankalla frivilliga, som skulle bevaka murarna.

Nu fanns det två slags soldater — guvernörens och general Chen peh sengs. Dessa voro sinsemellan fiender, så att det ofta såg ut, som skulle emellan dem utbryta oroligheter. Inte underligt, ty Chens soldater voro ett med röfvarna, som nu skulle kallas revolutionärer.

Så väcktes vi den 12 maj af skjutning kl. 3 på morgonen. Det var då ännu alldeles mörkt. Hastigt klädde vi oss, tände lampor och hängde upp lyktor utanför porten, så att alla skulle se, att det var missionsstationen. Vi skickade efter våra systrar, fröknarna Ester Berg och Emmy Ohrlander, och de kommo strax öfver. Lyckligtvis hade flickskolan nyligen haft afslutning. Alla skolflickorna hade därför vändt tillbaka till sina hem. Till och med våra kvinnliga opiepatienter hade rest hem. Blott några af männen voro kvar.

Så anbefallde vi oss med vårt husfolk och de arbetare, vi hade hos oss, som skulle reparera kapellet, i Guds trofasta fadersarmar. Han blef också för oss en borg!

Sedan beskjutningen pågått en timme, sprungo alla försvararna uppe på muren af förskräckelse sin väg. Chens soldater hade några dagar förut lämnat staden, och guvernörens soldater hade flytt aftonen förut, hvarför inga soldater mer funnos kvar inne i staden till dess försvar. Röfvarna hade snart klättrat upp på muren, alla fyra stadsportarna slogos upp, och in strömmade tusentals af det folk, som så länge hade röfvat och bränt samt bortfört män och kvinnor.

Först sprungo de till lamen (rådhuset). Mandarinen höll sig med en sin broder i tolf timmar gömd i en underjordisk grotta. I rådhuset togo de allt, som kunde tagas, och f. d. polismästaren Chao, som före den sista revolutionen också var röfvare, blef herre för en dag. Hans fru hade den 14 maj tagit sin tillflykt till oss. Alla de fångar, mandarinen Ho insatt i fängelset, släpptes lösa. Ja, hade icke Gud ingifvit röfvarna i deras hjärtan, att de icke skulle skada oss, hade vi fått en fruktansvärd dag. Här och där på gatorna hördes bösskott; här segnade en ned, där en annan. En af våra grannar, som var döfstum, hade fått flera hugg. Vi voro just i begrepp att bära honom till oss för att sy ihop hans sår, då det blef oss tydligt, att hans slut var nära.

Sårade blefvo nu burna till oss; de flesta infördes i skolan. Flera af våra kineser hade af frk. Berg lärt sig att rengöra och förbinda sår. Det blef nu en god hjälp, ty därigenom behöfde icke alla sårade föras till stationen. De svårare fallen måste ju frk. Berg själf taga hand om. När våra medhjälpare gingo emellan stationen och skolan, buro de med sig Röda korsets flagga och fingo så gå oantastade. Röfvarna begärde t. o. m. hjälp för en af sina officerare, som låg skjuten två mil från staden. De skulle, sade de, skicka eskort med. En af de våra for dit två gånger. Den som eskorterade, var en lössläppt fånge. Han hade en åsna med sig, fullastad med stulna kläder. Fint sällskap!

Fyra röfvare kommo till oss för att se efter, om någon af guvernörens soldater var hos oss. Men här fanns ingen. Så kommo några af dem och anhöllo från sin ledare att få *låna* vår häst och sadel. Det fingo de. Hästen ha vi aldrig sett mer. Vår husvärds bara *togo* de utan att fråga. Om nätterna blefvo ej lamporna släckta. Många voro de, som i sin förskräckelse togo sin tillflykt till oss. Såväl

vår som systrarnas gård var full af uppskrämda kvinnor och barn. Vi fingo många gäster de dagarna. Vårt folk turade om att hålla vakt ute på gårdarna.

Söndagen blef allra svårast.

Vår vän Shüin, f. d. major i armén, men som en tid varit mjölhandlare, hade blifvit satt till ledare för stadens frivilliga försvarare. Troget hade han stått på sin post och isynnerhet varit rädd om oss, utländingar. Han hade fört till oss en rik man, f. d. mandarin, som tagit Kinas alla grader och nu lefde på sina pengar.

På söndagsmorgonen vid 5-tiden hörde vi förfärliga skrik från männens gård, och strax efteråt kom bud efter Robert. Fyra beväpnade röfvare hade kommit för att bemäktiga sig den nyssnämnde rike mannen. De träffade först på Shüin och riktade mot honom sina gevärsmynningar. Stackars Shüin, som hjälpt alla, och som under denna tid af oro ej fått mat och sömn nog, förlorade i detta ögonblick sitt förstånd. Det var hans skrik, vi hört. Min man förmådde röfvarna att lämna honom och fick några af de våra att taga hand om honom och föra honom afsides. Det är troligt, att röfvarna hade ämnat döda Shüin, ty han hade ju deltagit i kampen emot dem, och alla sådana uppsöktes. En sinnessjuk person skada röfvarna dock icke. Måhända Herren genom denna sjukdom ville spara Shüins lif. Shüin har två gånger förut under krig blifvit sjuk på samma sätt, då han ej fått tillräckligt med sömn. Hjälpen oss att bedja för vår snälle varmhjärtade vän! Till hans hustru, som icke känner Gud, och som har två små barn, kunde vi icke skicka honom. Natt och dag behöfde han bevakas af fem män, ty han ville bara rifva sönder andras kläder. I timligt afseende har familjen det också trångt. Herren förmår emellertid hjälpa äfven i denna nöd.

Sedan Robert för tillfället fått ordna för Shüin, skyndade han in i gästrummet och kom just lagom för att hinna kasta sig emellan den förut omnämnde rike mannen och röfvarna. Dessa hade redan siktat på honom. Robert bad dem vänta litet, men de förklarade, att antingen skulle mannen genast följa med dem till lamen och utlofva att bli stadens nye mandarin, eller också skulle han dö. Af min man utverkades dock, att han fick följa med in i vårt gästrum, och efter samråd med f. d. mandarinen Ho lofvade han att tillsvidare bli mandarin. Han förstod ju, att det egentligen var hans pengar och gömda opieförråd, röfvarna ville komma åt. Lifvet är ju mer värdt än pengarna.

I min mans rum bodde mandarinen Ho med bror och kusin och i vårt stallrum ett par af hans mycket rädda lifvakt. Det var hjärtskärande att höra deras böner om hjälp och räddning. Naturligtvis var det inte så lätt att ha dessa människor hos oss. Ho hade förut varit mycket ovänlig och förklarat, att han ingen tid hade att gå på möten o. s. v. Äfven brukade han säga, att folket ej förstod sådan djup lärdom. Nu fick han se, att just dessa, som ägde "den djupa lärdomen", blefvo hans hjälp i nöden. Som alla bodar voro stängda, var det svårt att hafva sådana personer i kosten. Ho var dock ytterst tacksam för hvad vi gjorde för honom. En hustru till hans sergeant med barn var också hos oss, likaså en officer.

En dag, just då vi slutat vår andaktsstund, såg jag, att några tittade in genom fönstren till vårt rum. När jag öppnade dörren, stodo fyra röfvare där med dolkar och gevär. Jag frågade, hvad de ville. "Se oss om", svarade de. Min man gick nu med dem in på gården intill.

Proklamation utfärdades, att ingen skulle få röra missionsstationen. Men ledaren Chao, som utfärdat den, rymde samma dag, ty en af de andra s. k. "officerarna" gjorde honom makten stridig. Den nye ledaren förklarade, att nu skulle ingen mer få röfva från hemmen, och om någon kom bärande stulet gods, blef han genast nedskjuten. Många gingo nu tunnklädda in på pantlånekontoren och kommo ut med så mycket kläder på sig, att de sågo ut som vandrande tunnor. Så i väg till något ställe för att kläda af sig och så tillbaka till pantlånekontoret för att göra om samma kupp.

Allt detta, som vi hörde och sågo, tog nog på stofthyddan, och som konferensen i Yuncheng snart skulle äga rum, beslöto vi i Herrens namn att, om han öppnade väg för oss, resa öfver till Shansi. Den af Chen utsedde mandarinen hade nu kommit till staden. När han fick höra, att vi tänkte fara, kom han på visit. Han såg ut som en ung, kraftig man och var hygglig emot oss. Ville helst, att vi skulle stanna i Hoyang. "Ty", sade han, "vi ämna intaga också Yuncheng". Han lofvade oss emellertid eskort. Vi hade bara tänkt taga några troende med oss. Men mandarinen Ho skulle ju också göra oss sällskap. Det påstås, att Ho har måst ge ut en stor summa pengar för att få komma lefvande ifrån provinsen.

Den 19 maj var bestämd för afresan. När allt var färdigt för affärd, kommo 15 ridande röfvare såsom eskort, beväpnade med knifvar och gevär. Hu, hvad de sågo hemska ut! Stora turbaner hade de på hufvudet och om lifvet röda och gröna skärp. Vi skulle helst ha rest utan dem, men det kunde vi inte säga för att icke reta dem. Så bröto vi upp med detta vårt sällskap, *förlitande oss allenast på Gud.*

Det var skönt för oss, som så länge varit instängda, att åter få se de öppna fälten. Vår brokigt klädda eskort var ibland före, ibland efter. Ibland kunde röfvarna helt plötsligt i susande galopp rida förbi oss. Det var både intressant och hemskt att se dem. Det var riktig röfvareridt. Invånarne i de trakter, vi foro igenom, voro äfven rädda, när de sågo röfvareskaran komma, och sprungo öfver murar o. d. för att rädda sig. Men när de fingo se oss, fattade de åter mod.

Mandarinen föreslog, hvad vi också själfva hade tänkt, att vi skulle gå öfver Gula floden vid Yling. På de andra öfvergångsställena låg mycket folk. Vi gingo nedför backen till det lilla vackra Yling, där vi ha många troende. Det var så vackert och grönt därnere. När våra troende hörde, att vi kommo, gingo de oss så vänligt till mötes. Mandarinen fick se, att missionärerna hade *sanna vänner.* Vi trodde, att han och hans sällskap skulle taga in på värds-

huset. Men nej, dit vi gingo, gingo de. Till en gammal gumma, som Ho fick tvätta sig litet hos, sade han: "Är du också en troende?" "Ja, det är jag", svarade gumman. "Jag är det också nu", sade han.

O, hur vänligt de troende gjorde i ordning åt oss! De prydde vårt matbord med härliga blommor, och hvad deras mat smakade godt! Aldrig förr har jag ätit så god vattenvälling. Och deras grofva bröd med litet hackade grönsaker till var som en riktig delikatess. Hungern är den bästa kocken.

Floden var nästan uttorkad. Några flodådror gingo nära land; sedan var det en stor sandbank midt i floden och så åt Shansisidan till åter en djup flodåder. Inga båtar lågo på denna sidan vid Yling. En budbärare simmade därför öfver till en kapten, som låg med sina soldater på den andra sidan Vi trodde, att han med detsamma skulle låta hämta oss, och körde därför så att vattnet forsade om oss ut i floden, därefter på gungande lera till en fastare plats, och sedan stodo vi där på sandbanken ända till aftonen i hopp om att någon båt skulle skickas ut för vår räkning. Vi viftade med svenska flaggan, och bud på bud simmade emellan. Kaptenen sade, att han fått order att skjuta på alla, som kommo från Shensisidan, och bad oss att ej komma närmare, ty då vore det hans plikt att öppna eld emot oss. Fram på aftonen kom han ut ett stycke på floden, och Robert ropade då till honom, att han finge taga ansvaret på sig, om något hände oss, eftersom han hindrat vår öfverfart. Han lofvade nu att sända bud till hufvudkvarteret och att skicka oss en båt nästa dag. Medan vi stått där i solgasset på sandbanken hela dagen, hade några troende vadat ut till oss med ägg och vatten. O, hvad deras kärlek gjorde våra hjärtan godt!

Vi fingo nu vända om till Yling. Vännerna där hade åter mat i beredskap åt oss och stodo på stranden och togo emot oss. Röfvareeskorten hade farit tillbaka. Men $^1/_2$ mil norrut lågo 500 röfvare och 2 mil norrut 1,000. Jag var glad, att jag inte visste det då.

Nästa dag hade vi två möten och mycket folk samladt. En f. d. tjänare hos oss hade också kommit. Han gräddade pannkaka och kokte gröt åt oss. Och innan vi reste hem, fingo vi kokt höns, framdukadt i det lilla kapellet. För att få större utrymme hade vi hållit mötena på en annan plats. Vår evangelist Wang har hus och präktiga samlingssalar.

Bud hade nu kommit, att båtar anländt för vår räkning. Min man måste uppgifva tydliga namn på dem, som skulle öfver med oss. Mandarinen Ho ville, att Robert skulle skrifva honom och hans följeslagare som forskare i läran, men han svarade, att som kristna måste vi vara *sanna i allt*, och att med sanningen kommer man längst. Så ett farväl igen till våra vänner, och så bar det ånyo af. Fröken Anna Eriksson hade i Yling förenat sig med oss.

Framkomna till båtarna gingo vi så hastigt som möjligt öfver i dessa, så att djur och vagnar ieke skulle sjunka i den våta leran. I skullen ha sett, hur mandarinen och hans följeslagare strålade af glädje, när de väl kommit ombord. Ordentliga soldater voro också med.

Efter 25 minuter voro vi lyckligt öfver i Shansi. Vi tackade Gud och skakade i glädje hvarandras händer. Mandarinen Ho måste in på polisstationen för att få sina papper och saker undersökta. De äro så försiktiga nu. Kaptenen gjorde många ursäkter till min man, för att han uppehållit oss, men som vi nu lyckligt och väl voro öfver, lönade det ju inte att tala om den saken.

Mandarinen Ho tackade oss nu mycket och lofvade att sedermera skrifva, och vi foro vidare till närmaste värdshus. I mörkret reste vi fel. Vi hade ju fått en vägvisare, men han och en annan man gingo så hastigt före utan att se efter, om vi voro med, att när vi kommo till en skiljeväg, visste vi inte, åt hvilket håll vi skulle fara. Vi kunde icke annat än le. Till slut kommo vi dock lyckligt fram.

Följande dag voro vi på e. m. framme i Ishih. Systrarna gingo öfver till fröknarna Forssberg och Björklund, medan min man, lille Rudolf och jag fingo vara hos Hahnes. O, hvad det var skönt att få hvila ut litet! Allt var så fredligt. Ute på gården arbetade folk, och utanför husen stodo hästar och åsnor bundna. Hos oss i Shensi äro alla goda riddjur stulna.

Nu vänta vi efter Herrens ledning för sommaren. Kanske stanna vi i Yuncheng, tills förhållandena blifvit ordnade i Shensi. Gud har varit så nådig emot oss och bevarat oss i alla faror. Nog är det underbart, att alla dessa jordens uslaste människor fått den ingifvelsen att icke göra missionärerna och de troende något ondt. Blodet öfver dörren! Herren hjälper. Gud står bakom det hela.

En sabbatsresa i Kina.

En söndagsmorgon blef jag vid frukostbordet tillfrågad, om jag hade lust följa med missionär Aug. Berg till en by, 20 li (= något mer än 1 sv. mil) från Yuncheng. Där skulle nämligen blifva predikan. Hela vägen, fram och åter, skulle tillryggaläggas till fots, men detta verkade naturligtvis ej afskräckande. Snarare var det lockande att få en ordentlig promenad. Så begåfvo vi oss åstad.

På vägen passerade vi flera byar och gingo genom stora åkerfält, som just höllo på att beredas för ny sådd, sedan första skörden bärgats in. Förutom personer, sysselsatta med plöjning, såg jag också för första gången, huru man gick omkring på de inbärgade fälten för att söka och samla kvarglömda ax.

Väderleken har sista tiden bjudit på omväxlande regn och solsken, hvarför jorden är synnerligen lämplig att besås. Arbetet gick också med lif och lust. Kineserna förstå, att det gäller att *arbeta* både under sånings- och skördetid, om det skall kunna bli någon skörd. De vänta lika litet som landtbrukarna hemma, att jorden skall gifva rikedomar utan arbete, och därför sätta de in hela sin kraft och all sin förmåga i detta arbete. — Äro vi lika förståndiga, då det

gäller sånings- och skördearbete i Guds rike? Den frågan kommer osökt, när man ser, huru ifrigt det arbetas under skördetiden. Då det gäller jordens skördar, är man t. o. m. villig att gå på fälten för att söka ett strå här, ett annat där och på så sätt slutligen samla en liten kärfve. Hvem är villig att göra så, då det gäller den myckna skörden för Guds rike, där arbetarna äro så få?

Ett strå i denna dyrbara skörd såg jag också under vår vandring ligga ensamt. Det var en bild, som ej är sällsynt i Kina, men som ändå brände sig in i mitt minne, så att jag nästan när som helst kan se den: En kvinna, klädd i sorgdräkt, sittande på marken tröstlöst gråtande, så att hon hördes redan på långt afstånd. En kvinna, som Herren älskar så högt, att han gifvit sig själf, sitt lif, för att friköpa henne. Ett strå, dyrbarare än all jordens rikedomar, sörjande, emedan något annat strå, som stått nära, ryckts bort. Det är en bild ur hedendomen, som man önskar hemförsamlingen kunde se, en gripande illustration till orden: "Utan Kristus — utan hopp och utan Gud."

Efter 2 $^1/_2$ timmes marsch äro vi emellertid framme och mottagas af några församlingsmedlemmar som bjuda på te. Kinesiskt te är mycket svagt och drickes utan socker, grädde och småbröd. Det är nog ej så välsmakande som "kaffe med dopp", men släcker i alla fall törsten och verkar därför uppfriskande. Tungans band lossas, och ett gemytligt samtal börjar, men då jag ej ens efter drickande af te kan tala kinesiska, begagnar jag tillfället till att se mig om i lokalen.

De troende i denna och en närbelägen by ha hyrt ett hus för att använda till möteslokal, men som denna ej ännu är fullt färdig, hölls detta möte i ett af hemmen. Detta var emellertid ett nybyggdt, trefligt hus. Stenarna i golfvet voro så väl lagda, att jag knappast sett så vackert golf i Kina; jordväggarna voro hela och jämna, försedda med traktater såsom prydnader; fönstren voro af papper, men papperet var sönder, så att de i alla fall släppte igenom ljuset, och möblerna bestodo af några bänkar och ett par bord, af hvilka det ena stod uppe i en stor sädeshög i ena hörnet af rummet.

Under det jag satt och tänkte på rummets utseende, hördes ett egendomligt ljud, som kom mig att helt hastigt se ut genom fönstret. Där stod en man och slog med en järnbit på ett annat järnstycke, som hängde där, till formen liknande en upp- och nedvänd mortel. Det var naturligtvis "sammanringningen", efter hvilken mötet tog sin början. Under detta voro mina tankar sysselsatta med mer eller mindre fruktbärande försök att tänka ut hvad som sades, först af missionär Berg och sedan af en evangelist, som också var med. Detta torde dock vara bäst att med tystnad förbigå, då ju behållningen för mig blef ganska ringa.

En stund efter mötets slut bjödos vi på middag. Bordet flyttades ned från sädeshögen och undergick en lindrig rengöring. Åtta par pinnar lades fram därpå, och sedan fyra tallrikar med mat placerats midt på bordet jämte bröd, som vi själfva medfört, var allt klart för måltidens början. Snart sutto vi också med ett brödstycke i ena handen och ett par pinnar i den andra samt fingo på nytt erfara, att det går bra äta med pinnar, och att den kinesiska maten smakar bra, åtminstone då man är hungrig, äfven om hufvudbeståndsdelen näst bröd är lök. Detta var förstås en mycket enkel middag, men fastän den var enkel gjorde den det möjligt för oss att mätta och glada bege oss på hemvägen och nå hemmet i Yuncheng, där vi fingo hvila ut efter den långa "sabbatsresan".

Enkel och hvardaglig är också denna skildring. Ack, att den dock kunde bli till någon nytta! Den skildrar ej någon enastående händelse utan ger snarare en inblick i missionärens hvardagliga arbete. Just i detta arbete behöfves emellertid mycken förbön, att det må blifva fruktbärande. Det arbete som utföres i Herrens kraft kan ej blifva fåfängt, men denna kraft sättes i verksamhet genom bön. "Bedjen fördenskull skördens Herre, att han utsänder arbetare i sin skörd!"

Martin Lindén.

"Under hans vingar skall du finna tillflykt".

Ps. 91: 4.

Berättelse från Hsiaoichen af *Ingeborg Ackzell.*

Församlingsmedlemmen Pieu har fått lida mycket hån och smädelse från sina grannar och förmögna släktingar allt sedan den dag, han visade, att han "följde utländingarnas lära". Men han har därigenom ock blifvit så mycket mer nitisk att vinna sina närmaste för Herren. Så t. ex. har han hållit sina två äldsta gossar i missionens skola i Tungchow, och då skola nu öppnas i Pucheng, skulle de dit. I tisdags morse skulle 5 à 6 skolgossar göra sällskap till Pucheng, och Pieu samt evangelisten Uang skulle följa dem. Det är omkring 4 sv. mil dit, och eftersom gossarna hade täcken m. m. med sig, fruktade Pieu, att hans mula ej ensam skulle kunna draga vagnen. Försökte därför få låna sin farbrors dragare men fick ej, ty gubben var rädd, att röfvarna skulle ta den. Pieus släktingar ha f. ö. varit mycket emot, att han låter sina gossar gå i missionens skola. Det var ej annan råd än att lasta täckena m. m. på vagnen och se'n låta pojkarna tura om att gå.

Omkring $^1/_2$ sv. mil från Pucheng sågo de till sin förskräckelse 16 röfvare men fingo ostörda resa vidare. Äfven på hemvägen var allt godt och väl. Men när de kommo åter till Pieus hem, möttes de af sorg. Farbroderns hem hade blifvit omringadt af en skara soldater och röfvare. Farbrodern själf och hans son hade blifvit slagna och sedan bortförda, boskap och värdeföremål bortröfvade (bl. a. mellan 2- à 300 kr. i silfver); husgeråd m. m. hade sönderslagits. Pieus hem däremot var ej rördt, oaktadt en af grannarna ropat till en soldat, att det var en *kristens* hem. Till lön för denna sin "välvilja" fick han blott smädelser af soldaten.

När Pieu och Uang i torsdags kväll kommo från Pucheng, samlades flera af släktingarna i Pieus hem, villiga att lyssna till "utländingarnas lära", sedan de sett, hur Gud bevarat Pieus hem. Genom detta tydliga bevis på Guds makt och omsorg om de sina har Pieus hustru också fått frimodighet att öppet bekänna Herren. Hon har förut fruktat för hån och förföljelse.

"Saligt är det folk, hvars Gud Herren är." "Han är deras värn i nödens tid."

P. S. Har just fått höra att de ofvannämnda två männen lössläppts.

Brefafdelningen

Kära vänner och medhjälpare i evangelium.

Nu kan jag meddela, att hus redan är hyrdt i köpiugen *Ch'ing-t'ou* (Tjing-tåo), belägen midt emellan de fyra städerna Chiehchuo, Ishih, Linchin och Üsiang i en folkrik bygd, och att jag besåg detsamma vid sista månadsmötet därstädes och fann det lämpligt att däri börja verksamhet för Herren. Tacken med oss Gud härför och bedjen, att platsen må bli en födelseort för många själar. Välsigne Herren eder, kära, som gjort detta arbete möjligt! Nu hoppas vi under sommaren få utföra inredningsarbetet. Huset, som förr varit färgeri, måste nämligen rätt väsentligt ändras om inuti, för att vi där skola få samlingssal och gästrum för såväl män som kvinnor. Och detta kostar ju åtskilligt. Redan har jag beställt 12 bänkar à 400 kash pr. st. och 10 stolar à 700 kash. Bord lär det finnas att köpa färdiga. Tre församlingsmedlemmar finnas på platsen (två bo i en by 5 li därifrån), hvilka utgöra kärnan till den blifvande församlingen. Bedjen, att Herren må visa oss, hvilken af våra tre evangelister där bör stationeras. I sept. börjar det egentliga predikoarbetet (i tältet) på de 15 stora spannmåls- och kreatursmarknader, som hållas där hvarje månad. När den svala årstiden inträder (i sept.), hoppas min hustru med bibelkvinnan få tillbringa någon tid på vår nya utstation med att undervisa de så djupt okunniga kvinnorna. Bedjen, att höstterminen i vår förenade folk- och mellanskola, som, v. G., börjar den 30 aug., må bli en tid af mycken välsignelse från höjden.

Boende i jordgrottor — där vi hvar dag tacka Gud för svalkan — förena sig min hustru och jag i hjärtliga fridshälsningar.

Chiehchow, Sha. d. 8 juli 1916.

Eder i Mästarens tjänst
Henrik Tjäder.

Missionär A. Berg skrifver i enskildt bref:

Yuncheng den 26 juni 1916.

Vi ha nu firat midsommar. Allt är lugnt, och efter presidentskiftet tyckes det, som skulle bättre förhållanden vara att vänta öfver hela landet. I Shensi äro dock röfvarne ännu dominerande. Vi ha två skolflickor därifrån, som vi ej kunna tänka på att sända hem ännu. Äfven är Kao från Chinghsien, Berglings evangelist, här för tillfället. I denna del af provinsen ha vi haft det lugnt, men röfvarne grassera dock i bergen, som ligga emellan Ruicheng å ena sidan och Puchow och Haichow å den andra. Jag anser det därför ej klokt att låta Estrid Sjöström och Ester Berg resa till Carléns öfver sommaren. Risken är för stor. I stället har jag tänkt att låta Estrid resa med Ishihsyskonen till Chikungshan. Kanske reser Ester med oss, då vi i nästa månad, om Gud vill, antaga doktor och fru Carrs vänliga inbjudan att dela sommarvistelse med dem. Hvad Ester beträffar, är dock intet ännu bestämdt därom. Min hustru, som är i behof af hvila och ombyte, ämnar likväl resa, och då följer jag nog med. Jag kan göra detta och dock känna mig lugn, emedan Berglings bo här i sommar och kunna se till arbetet.

Vi ha arbetare här nu, som reparera en del af husen. Några af dem äro mycket berörda af Guds Ande. Till morgon- och aftonbönerna komma de regelbundet. En af sniekarne — ej läs- eller skrifkunnig — hade anmodat en af våra evangelister att skrifva ett bref till hans mor i Honan. Jag läste brefvet för honom. "Har han ej skrifvit något Guds ord, såsom jag bad honom göra?" frågade han. "Nej", svarade jag. "Bed honom då göra det", sade han, "och uppmana mor att gå till gudstjänsterna i staden, där hon bor". Och det blef gjordt.

Två soldater kommo i dag och köpte hvar sin sångbok. "Nu har jag både bibel och sångbok", sade den ene af dem med ett gladt leende. Dessa soldater sändas från plats till plats, och man får hvila vid den tanken, att Gud kan möta dem öfverallt. Han kan och skall fullborda sitt verk.

Posten hemifrån har nu en tid åter varit något oregelbunden.

En månads arbete bland kvinnor i Tungchowfu.

Vid öfvertagandet af detta arbetsfält stodo vi inför många uppmuntrande fakta. Det största af dessa var, att Herren genom sina trogna tjänare, som förr arbetat här, förberedt just den hjälp man behöfver för arbetet utåt bland hedningarna.

Kanske kan det intressera vännerna hemma att höra, hur vi hafva fördelat arbetet bland kvinnorna.

Två kvinnor, fruarna Kao och Chao, ha till uppgift att resa omkring i distriktet. Fru Iang, som är här från staden, är bibelkvinna på stationen och gör husbesök i staden. På detta sätt äro vi i ständig beröring med utanförstående både på landet och här.

Under den månad, som gått, ha trettio nya hem öppnat sig för oss. Kvinnorna ha varit *mycket* villiga att höra. De flesta ha också kommit hit antingen till gudstjänsterna eller till gästrummet, så att vi fått tillfälle att samtala mer med dem om Herren. Dessutom ha de alla köpt böcker. Somliga ha lärt sig en kort bön. De flesta af dessa

kvinnor ha vi besökt två gånger under den gångna månaden, och därvid har det varit många andra kvinnor, som kommit in från de närliggande husen för att lyssna.

Bedjen, kära vänner, för oss! Dörrarna stå öppna. Vi mottagas öfverallt med stor vänlighet.

Vidare har jag haft glädjen att ha en läskurs för kvinnor. Nio deltagare kommo, tre från landet och sex från staden.

Så ha vi haft vårt första samtalsmöte för kvinnor. Ett sådant ämna vi sedermera hafva en gång i månaden här på stationen, och därvid vill jag söka göra det litet extra trefligt för våra troende kvinnor. De som bo i närheten af staden komma nog också med. Förslaget till ett sådant möte mottogs med glädje, och det skall säkert visa sig nyttigt för oss att så samlas till samtal och bön för arbetet. Kvinnorna fingo själfva lof att berätta om det arbete, de under den föregående tiden utfört för Herren, samt om de personer, för hvilka de hade vittnat, och så blefvo de alla styrkta genom bönen och samtal om arbetet. Vi kände, att det band oss samman.

I Herren förbundna
Johanne Olsson.

Hemkommen missionär.

Missionär *David Landin* har nu lyckligt anländt till fosterlandet efter den långa färden från fältet i Kina. Resan har gått öfver Amerika, där äfven möten hållits. Må nu Herren välsigna vistelsen i hemlandet. Bedjen med oss Herren därom.

Missionärsafskiljning.

Fröken *Judith Hultkvist* kommer, v. G., att afskiljas till missionär sönd. d. 10 sept. i Eksjö. Den 14 på aftonen anträdes fr. Stockholm utresan till Kina. Vi äro så tacksamma att särskildt nu få innesluta vår syster i missionsvännernas kärlek och varma förbön.

Familjenotis.

Den 22 juli skänktes på Chikongshan åt makarna *Josef och Johanne Olsson* en liten *son*, som erhållit namnet *Yngve*. Både den lille och hans mor voro enligt senaste meddelanden riktigt krya.

Hemkalladt ombud.

Åter ha vi med saknad mottagit ett dödsbud, som kom så oväntadt, i det Herren hemkallat en af missionens vänner, godsägaren *H. K. Westerström*, Riksten pr Tullinge. Under en lång följd af år hafva vi haft förmånen räkna W. bland missionens ombud, och under denna tid hafva vi från honom fått mottaga många bevis på kärlek och intresse. Välsignad vare denna sådd i kärlek, och välsignadt vare hans minne!

Unga Kristi bekännare.

En af Kina Inlandmissionens missionärer skrifver:

En 13-årig kinesisk gosse, som tillfrågades, om han ville ingå i en bibelläsningsförening för unga, vände sig till sina skolkamrater och sade: "Jag skulle vilja säga inför eder alla och inför Gud, att med hans hjälp vill jag följa Herren Jesus hela mitt lif."

Han yttrade detta med djupt allvar, och under den tid, som hittills gått, hafva vi haft alla skäl att tro, att han verkligen är en sann liten kristen.

Samma dag, som denne gosse yttrade ofvanstående, besökte jag en annan skolgosses hem och fann, att han var den ende i sin familj, som kunde läsa. Hvarje afton läste han högt ur bibeln för alla i hemmet, sin farmor, sina föräldrar, farbröder och bröder.

Hans ögonsten.

Sak. 2: 8.

"Den som rör vid eder, han rör vid hans ögonsten."

Ögonstenen är den lilla genomskinliga lins, som är så ömtålig, att ett nålstyng skulle förstöra den. Men den skyddas af nerver, som äro så känsliga, att samma ögonblick en fara närmar sig, varnas ögonlock och ögonhår genom signaler längs nervlinjerna, och innan det där stoftgrandet kan komma in, sluta de sig och skydda ögonstenen. Nu säger Gud, att han vill skydda dig, just så som ögonlocket skyddar kristall-linsen. Gud är så rädd om dig, att ingenting kan nå dig, utan att han beröras däraf. Han förfogar öfver ett nervsystem, som hvarje ögonblick af ditt lif kan sätta sig i förbindelse med hvarje organ i din varelse, och han har dag och natt förnimmelse af de faror, som hota dig.

(The Christian.)

Meddelande.

1. Till missionens ombud vid missionsledaremötet den 15—17 sept. äro utsedda följande:

Banktjänsteman *K. Bjursten*, öfverste *H. Dillner*, kommendör *O. v. Feilitzen*, egendomsäg. *Joh. Hedengren*, grossh. *Sv. Johnson*, ingeniör *K. G. Magnusson*, fröken *E. Beskow*, fru *I. Bölling*, fru *A. Petterson*, fröken *S. Storckenfeldt.*,

samt till suppleanter: fru *B. Fries*, fröken *S. Nyblad* och fröken *E. Olsson*.

2. Alla missionens hemmavarande missionärer äro inbjudna att närvara vid missionsledaremötet med rätt att deltaga i förhandlingarna.

3. I samband med nämnda möte kommer sammanträde för missionärer att hållas den 18 sept.

Rättelser.

I redovisningen för nödhjälpsmedel i N:r 14 af tidningen står kvittensnumret 950 i st. f. 958. — I N:r 15 sid. 115 skall stå under illustrationen: Gossskolan i *Puchow*.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1916